
SANT HILARI I EL COS HUMÀ
Premi 2n Cicle d'ESO

Alba Martínez i Miralpeix

SANT HILARI I EL COS HUMÀ

És mitjanit, Sant Hilari està silenciós, els carrers van gairebé buits, pocs llums estan oberts, només els principals establiments, aquells que si deixessin de funcionar, el poble decauria, aquells que sense ells Sant Hilari ja no seria el que és, com un cos on els òrgans principals, el cor, els pulmons o el cervell, deixessin de funcionar.

Entro amb facilitat, en els pobles petits no hi ha gaire vigilància, i menys en aquest, que no controla ningú.

No puc deixar que em vegin, ni els ciutadans, ni els policies: ningú. No puc cridar l'atenció, ja que si no passo desapercebut, la població se'm llançarà a sobre, principalment els policies, que s'encarreguen de fer que Sant Hilari no tingui infeccions ni malalties, o sigui, s'encarreguen de protegir i mantenir el bon estat del poble, com ho farien els glòbuls blancs dins el cos.

El que més m'interessa de Sant Hilari és governar-lo, el meu objectiu i la idea principal per la qual estic aquí és tenir les regnes del poble i que els ciutadans i tots els elements que el componen em facin cas a mi, a mi i els meus, els que m'ajudaran quan estigui en un moment crític, quan estigui envoltat pels defensors del poble i no pugui fer res quan ho necessiti.

A l'entrada del poble hi ha un gran supermercat, però ara no està obert. Ho trobo estrany. Els ciutadans, la població, necessiten sempre menjar, necessiten sempre energia, però és clar, la majoria de persones del poble. Estan descansant i és que no s'està fent un gran esforç. Els únics elements que funcionen són els que fan que Sant Hilari no mori, estigui viu i no tingui cap mena de problema. També hi ha ciutadans passejant pels carrers de la vila però no amb la mateixa vida que ho fan durant el dia. Durant el dia van més agitats, han d'anar d'un lloc a l'altre amb molta pressa i no paren, quan arriba la nit, el poble es queda més buit, la gent ja no va agitada, ja no necessita anar d'un lloc a un altre amb tanta pressa sinó que es relaxen, descansen i sí que fan feina, però no amb tant d'atabalament.

De bon matí obriran les botigues, aquestes en el moment del dia que venen més és al matí, les persones necessiten molt menjar al matí per poder tenir energia i estar a gust tot el dia, per tant, a trenc d'alba, ja estan preparades per obrir les seves portes i oferir a la població tots els seus aliments.

Les botigues del poble no tanquen fins molt tard, estan allà per quan algú té una necessitat d'obtenir energia poder-li oferir tot el seu menjar amb facilitat.

Per aquests grans establiments ja no cal preocupar-me, si actuo amb agilitat i rapidesa no em veuran i, per tant, no avisaran els policies perquè m'arrestin i m'expulsin del poble o, pitjor encara, no avisaran els escombriaires perquè se m' enduguin amb el seu camió i després se'm carreguin.

El primer que vull fer és arribar a l'ajuntament, un dels elements principals de Sant Hilari, aquí és on es decideixen la majoria d'ordres que s'han d'imposar al poble i les funcions que s'hi ha de fer al llarg del dia, l'ajuntament és com el cervell dins d'un cos, aquell que és imprescindible per a la vida de qualsevol ésser. Vull conèixer l'alcalde i així poder saber els secrets del poble, com funciona cada lloc, tots els ciutadans que hi ha, si ha tingut algun problema anterior,....

Esperaré al matí per anar-lo a veure, ara haig d'arribar fins a l'ajuntament, al matí serà molt difícil, les vigilàncies augmentaran i em poden descobrir amb facilitat.

Passo per una gran varietat de carrers, uns més estrets que altres, uns amb més brutícia cosa que m'encanta, uns més nets i amb moltes cases. Per arribar a l'ajuntament he de passar per un dels principals carrers del poble, aquell que si es fa malbé, si el tallen, el poble podria patir greus conseqüències ja que els vianants no hi podrien passar i així, no podrien fer totes les feines i encàrrecs que tenen programats per aquest dia. Més endavant, quan ja conegui tots els elements del poble, vindré aquí, a aquest carrer, i el tallaré, i faré tot el possible perquè no s'hi pugui passar, perquè Sant Hilari perdi un lloc on passen la major part dels ciutadans cada dia.

Aquest gran carrer em porta a un de més estret, molt més estret, extremadament estret. Per aquest carrer els ciutadans han de passar d'un en un, només d'estirar els braços ja toques les cases dels extrems i és fàcil de poder excedir-hi. Tots aquests carrers són les venes i les artèries de Sant Hilari, els camins que porten a tot arreu del poble.

Finalment arribo, arribo al meu punt de referència, arribo al lloc on més m'interessa. No entraré a dins, és massa difícil, està molt protegit: està envoltat d'una gran paret gruixuda i alta (com la membrana cel·lular, és infranquejable), per més que m'hi esforci no podria arribar a entrar-hi d'amagat. Em quedaré a fora, esperant que sigui de dia i arribi l'alcalde. Ja no queda gaire...

Per fi s'ha fet de dia, per una part esperava aquest moment amb candeletes ja que com més ràpid pugui conèixer l'alcalde, més ràpid podré posar en marxa els meus plans. Per altra banda, Sant Hilari ja s'ha despertat, els carrers van pleníssims de gent, tots els llocs estan funcionant amb agilitat i rapidesa, en aquests moment és molt fàcil que em puguin descobrir.

Són les vuit del matí i l'alcalde ja està a la porta preparat per anar per feina, abans que pugui entrar, m'hi fico al davant. L'enredo dient-li que sóc un estudiant de policia i que m'han enviat aquí per poder saber una mica més del poble i tenir les condicions adequades per poder exercir el meu fals ofici. Sense pensar-s'ho dues vegades el senyor alcalde em deixa passar i amablement m'ensenya tots els secrets del poble.

Passen els dies, l'alcalde m'ha deixat una petita habitació d'un gran hotel que hi ha als afores. Cada matí a primera hora ens trobem davant l'ajuntament i decidim les noves obres que podem fer a la vila. Ell creu que són de millora, però jo ho tinc tot planejat, cada cop els ciutadans estaran pitjor amb les condicions en què viuran. Primer de tot, s'han començat a fer edificis enmig dels carrers, així la població hilarienca no pot passar per allà i la seva circulació és molt més complicada i lenta, per tant, les funcions no es fan amb tanta rapidesa com és necessària. Les fàbriques han augmentat de manera desequilibrada i la contaminació cada cop és més normal per aquest petit poble, moltes de les botigues han tancat i les que segueixen funcionant ja no proporcionen aliments durant totes hores sinó que és difícil trobar gran quantitat de menjar i a més, la majoria d'aquest és poc sa.

Els ciutadans de Sant Hilari cada cop necessiten més descans i amb tots els esdeveniments que he fet passar, el seu rendiment ha baixat en picat, ja no fan les funcions que haurien de fer, estan dèbils i cap dels elements del poble funciona del tot correcte, de moment tot està anant de la manera que tenia planejada.

Tinc uns quants enemics que fan els meus objectius més difícils d'aconseguir, però no impossibles. Els paletes del poble són uns dels principals. Aquests, cada cop que es trenca o es talla algun camí o carretera, estan allà preparats i disposats a tancar la ferida que ha patit com ho farien les plaquetes dins dels vasos sanguinis de l'organisme. Això em fa molt més complicat acabar amb la circulació dels ciutadans pel poble, ja que en un moment o altre, els paletes acaben reparant aquell dany evitant que la carretera sigui tallada i inutilitzable per sempre més.

També són enemics els policies i vigilants del poble, aquests mai baixen la guàrdia de totes les funcions que la vila fa durant les 24 hores del dia. Quan hi ha un petit fet que no gira a l'entorn del normal, del que passa cada dia, ja s'actua i s'investiga ràpidament el que ha pogut provocar aquesta alteració de l'ordre, això fa que jo hagi d'actuar amb molta cura i pensant els meus actes abans de fer res ja que si em descobreixen seré eliminat amb facilitat. Són els glòbuls blancs de Sant Hilari

Per sort, tinc gent que m'ajuda en tot aquest projecte, tinc uns coneguts que es fan dir la colla virulaica, aquests són uns personatges que es fiquen dins les cases i intenten que

els habitants d'aquestes es tornin com ells o si més no els que neixen a partir de que ells s'hi han instal·lat, així la seva colla augmenta i es fan més forts i poderosos. Ells tenen la mateixa finalitat que jo, poder governar el poble i que s'hi faci el que nosaltres decidim.

També tinc uns altres grans amics, aquests es fan dir els bacterinotirus, jo sóc de la seva colla i ens repartim els pobles de la comarca perquè facin el que nosaltres volem. Si mai ho necessitem, tenim un mecanisme anomenat mitosi que fa que en pocs minuts siguem milers com jo. Jo, ara mateix, no els necessito, tot roda bé, tinc l'alcalde controlat i els ciutadans del poble cada cop estan pitjor.

Per acabar-ho de rematar, he muntat una gran fàbrica, els responsables de construcció m'han deixat ja que cada cop més, la població s'està quedant sense feina i amb aquest gran negoci molts es podran guanyar el sou. El que no saben és que muntant una fàbrica de fer mobles, hauré de tallar la majoria d'arbres i Sant Hilari es quedarà sense vegetació, sense verdor. Si un territori es queda sense arbres, sense plantes, no pot respirar. Els pulmons són els òrgans que ens permeten intercanviar els dos gasos característics (oxigen i diòxid de carboni); a la terra, els elements que tenen aquesta funció són els arbres i la vegetació en general. A partir d'aquí, els ciutadans i tots els elements del poble no hi podran fer res, com un organisme sense pulmons es mor, Sant Hilari sense vegetació és impossible que tiri endavant.

Tot està a les meves mans, els principals establiments estan molt fets malbé ja que els ciutadans no hi poden accedir. La respiració del poble està gairebé aturada, els paletes ja no tenen suficients forces per reconstruir tot el que està espatllat, els policies ja ni s'adonen de tot el que ha passat, fins i tot n'hi ha que estan d'acord amb mi, l'alcalde està al llit perquè està malalt i la majoria de la població igual.

Crec que res ni ningú pot fer caure els meus plans.

Els dies passen, cada cop el poble es debilita més, tot funciona d'allò més bé però he rebut la visita inesperada d'uns personatges peculiars: semblen policies, però no porten l'uniforme. Semblen paletes, però no treballen, el que tinc clar és que no són ciutadans normals i corrents, han vingut a Sant Hilari per alguna cosa concreta.

De moment, ho deixo córrer, però veig que cada cop n'arriben més, i més, i més. Què haig de fer? Aquests volen alguna cosa, i no els la penso donar.

Oh, no, això s'ha fet indomable, per molt que crido els meus companys, per molt que intentem guanyar la batalla contra aquests éssers, ens estan arruinant els plans, no hi podem fer res, poc a poc ens estan destruint a tots. Quelcom els ha enviat aquí i els ha donat l'ordre de lluitar contra nosaltres perquè el funcionament del poble sigui altra vegada correcte i tot torni a la normalitat. És com si a algun ésser amb problemes, com

una infecció, una malaltia o algun trastorn, li injectessin una determinada medicina que ajuda a les defenses del cos i les fa vèncer eliminant les substàncies no grates per a l'organisme. Aquests ens han fet el mateix, sense ni demanar permís han entrat al poble i han començar a lluitar contra nosaltres i per molt que ho hem intentar, hem perdut. Els defensors del poble s'han unit a ells i la força encara és més gran, és pràcticament impossible de guanyar-los i sense pensar-nos-ho dues vegades, ens rendim.

Alguns dels nostres han estat destruïts immediatament, altres com jo, ens han desterrat i prohibit l'entrada al poble de per vida.

Ara miro Sant Hilari per fora, veig que tot, o gairebé tot, torna a estar dins la normalitat: les persones que van venir a ajudar el poble quan ho necessitava han marxat en veure que tot funciona correctament, els ciutadans han tornat a estar en plena forma i ja són capaços de fer les seves tasques amb agilitat i rapidesa, els paletes tornen a vigilar que no hi hagi cap mena de ferida als carrers i si n'hi ha alguna, actuen ràpidament. L'alcalde ha tornat a ser el que era i torna a preocupar-se per la seva població, la vegetació torna a ser-hi present, per tant el poble pot respirar, la meva estimada fàbrica ha estat tancada. Els elements que formen Sant Hilari funcionen correctament sense cap mena d'entrebanc, i moltes altres coses que prefereixo no esmentar ja que al final m'entristiré.

El meu intent de dominar Sant Hilari, aquest peculiar poble amb tantes coses en comú amb un organisme, ha fracassat.

Però Sóc un bacteri patògen i la guerra no acaba aquí. Em prepararé, i després sí, que res ni ningú podrà amb els meus plans. Quin serà el següent poble?

Alba Martínez Miralpeix
Premi 2n Cicle d'ESO

